

[Henning Andersen]

gen af den økonomiske politik må tillægge tre forhold særlig stor betydning: For det første den offentlige udgiftspolitik. For det andet lønudviklingen. Derom indeholdt vismandsrapporten jo nogle barske og advarende betragtninger. Endelig for det tredje behovet for større og mere langsigtet opsparing. Jeg skal ikke her tage hul på en debat om pensionsspørgsmål og lønudvikling. Den må vi have til gode til et senere tidspunkt.

Men jeg vil gerne fremhæve et par ting i forbindelse med udgiftspolitikken og skattetrykket, som har en vis betydning for lønudviklingen og opsparingstilbøjeligheden i samfundet. Det er måske sat lidt på spidsen, men alligevel: Stigende offentlige udgifter og stigende skatter tilskynder altså ikke lønmotagerne til at holde igen med lønkrav, og de tilskynder heller ikke borgerne til at spare op. Ved at nedbringe de offentlige udgifter og skabe grundlag for skattelettelse bidrager vi positivt til bestræbelserne på at dæmpe lønudviklingen og øge lysten til at spare op.

Jeg noterede mig, at hr. Lykketoft fra Socialdemokratiet i en af sine korte bemærkninger under gårsdagens debat var inde på interessante betragtninger om behovet for en gennemgribende drøftelse af mulighederne for at omlægge vores samlede skatte- og afgiftssystem, ligesom han var inde på spørgsmålet om, hvilke veje vi kan gå for at nedbringe marginalskatterne m.v. Jeg må sige, at jeg finder denne tilkendegivelse fra hr. Lykketofts side meget interessant, og jeg ser i høj grad frem til en perspektivrig debat med bl.a. Socialdemokratiet om hele den problemstilling i den kommende tid.

Fra Det Konservative Folkepartis side har vi tilkendegivet, at hensynet til såvel betalingsbalanceudviklingen som til beskæftigelsen er aldeles afgørende for, i hvilken rækkefølge skattelettelse bliver givet. Vi har peget på behovet for strategiske skattelettelse til erhvervslivet. Konkrete initiativer i den retning er naturligvis nedsættelse af formueskatten og lempelsen af generationsskiftebeskatningen.

Rækkefølgen i de initiativer, vi tager, er som sagt ikke ligegyldig, og det materiale, som regeringens økonomer netop har offentliggjort, viser med al ønskelig tydelighed, at tiden langtfra er inde til forhastede lempelser i finanspolitikken. Der er helt afgjort behov for, at de mål, som Det Konservative Folkeparti og de øvrige

regeringspartier har opstillet for den økonomiske politik for så vidt angår opsparing, lønudvikling og offentlig udgiftspolitik, opfyldes og efterleves.

Vi må ikke tabe målet af syne. Vi må ikke give op over for den store opgave, som omstillingen af den offentlige sektor udgør. Det er en opgave, som kun kan løstes i et samarbejde mellem politikerne, de offentligt ansatte og brugerne af den offentlige sektor.

Men lad os ikke fortvivle. Omstillingen af den offentlige sektor, som udgør et så centralt element i vore bestræbelser på at styrke den danske samfundsøkonomi, vil nok indebære nogle svære overgangsproblemer for os alle sammen, offentligt ansatte, brugere af det offentlige servicesystem og såmænd også for politikere, men når omstillingen er gennemført, vil den helt givet vise sig at indebære store fordele for alle parter, herunder for de offentligt ansatte, som vil få et større personligt ansvar, men også større handlefrihed i deres arbejde.

Vi må i den forbindelse ikke glemme, at omstillingsprocessen vil have et både samfundsøkonomisk og socialt meget gunstigt resultat, for omstillingen vil give os økonomisk råderum til at forbedre erhvervslivets konkurrenceevne og nedbringe såvel ledigheden som underskudet på betalingsbalancen.

Denne finanslov er præget af nytænkning og fremdrift. Den er både nutids- og fremtidspræget. Den skaber sikkerhed for, at Danmark bliver et endnu bedre land at leve i, og det siger så sandelig ikke så lidt.

Jes Lunde (SF):

Jeg kan lige så godt udløse spændingen med det samme: SF stemmer imod denne sorte finanslov. Den løser ikke arbejdsløshedsproblemet. Den indeholder en kynisk linje over for de dårligst stillede, og den er ideologisk helt forkert. Danmark er inde i en politisk udvikling i øjeblikket, hvor det er opbrudstider, og hvor det er fantastisk vigtigt, hvilken politisk vej vi vælger.

Jeg vil i dag tage udgangspunkt i spørgsmålet om, hvilket menneskesyn der præger den finanslov, der om nogle timer skal til endelig afstemning her i Folketinget. Der kan ikke herske megen tvivl om, at de vinde, der blæser kraftigst for tiden, er de kolde højrevinde, hvor den enkelte skal være sig selv nærmest. Det er også det